Blue Orient

၏

တူးဆွဖြစ်ခဲ့သော အတိတ်ကအရိပ်အပိုင်းအစများ

တချိန်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လေထဲကပုံရိပ်တွေလို ဝိုးတဝါး ပျောက်ပျယ်သွားနိုင်ဖို့ လွယ်ကူလွန်း နေပါသလား ။ပြောရစ်ခဲ့ပါ

မင်းငါ့ကို ပြောရစ်ခဲ့ပါကောင်မလေးရယ်။

မှတ်မိသေးတယ်။အဲဒီတုန်းက ၈ တန်း။ သူငယ်ချင်းနဲ့ လှည်းတန်းမှာ ဒိန်ချဥ်သောက်နေတုန်း ... ဟော့ကောင်တွေ၊ ဟာ ချီးပေ မင်းဘယ်ကိုလာတာလဲ။ ကျောင်းကသူငယ်ချင်း ချီးပေကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ဒီကောင်က တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့။ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကောင်မလေးကို ကျူရှင်အပြန်သွားကြိုမလို့ လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုတော့ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း စော်လေးတွေ ရှိုးရအောင်လိုက်သွားရောဗျ။ ကျူရှင်ဆင်းတော့သူ့ကောင်မလေးဘေးမှာသူငယ်ချင်းမလေး တစ်ယောက်ပါလာတယ်။ထုံးစံအတိုင်းချောချောလေးတွေမြင်ရင် ကြိုက်နေကြ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကကြိုက်ကြတာပေါ့။ ကောင်မလေးက စမ်းချောင်း(၂)က ကျွန်တော်တို့၃ယောက်က Augustine က။နောက်ဆုံးဘယ်ကနေဘယ်လို ဖြစ်သွားကြမှန်းတောင်မသိလိုက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အလှော်ကောင်းမှုနဲ့ကျွန်တော်တို့ သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားကြပါလေရော။အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ နိုင်ငံခြား အပြာကားတွေရယ် ပြည်တွင်းဖြစ်ကမ္ဘာကျော်ရတနာဝင်းထိန်ရယ်အတွေ့အကြုံက ဒါပဲရှိတာ။ ချီးပေက သူ့ကောင်မလေးကို ချုချုစို့ပေးနေနိုင်တာလေးနဲ့ ကျွန်တော်တိုအဖွဲ့ထဲမှာ ဆရာဖြစ်နေတဲ့ အချိန်လေ။ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရီစရာတော့အကောင်းသားဗျ။သမီးရည်းစားသာဖြစ်လာတာ။ ကျွန်တော်ကလက်ကလေးကိုင်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမလုပ်ရဲဘူး။ ဟိုကောင်တွေက မြှောက်ပေးကြတာပေါ့။တနေ့တော့ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ တွဲအတူတူပေါ့။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲအဝင်မှာ လူတွေအရမ်းများတော့ ကျွန်တော်က သူ့အနောက်ကနေကာပေးထားရင်း အသာလေးသူ့ခါးလေးကို ညာဘက်လက်နဲ့သိုင်းဖက်ထားရော။သူကမရုန်းဘူးဗျာ...ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းတဆင့်တက်ပြီး သူ့လည်ကုတ်ကလေးကိုခိုးနမ်းလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့သူက ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်တယ်။ ဟဲဟဲ ဒါပေမယ့်အဲဒီနေ့ကစပြီး တရားဝင်ဖက်ခွင့်နဲ့ နမ်းခွင့်ရသွားရော။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့ သူ့လက်ကလေးကိုမလွှတ်တမ်းကိုင်ထားမိတယ်။ ပြီးတော့သူ့ပခုံးလေးကို အသာလေးဖက်ထားပြီး အခြေအနေ ကောင်းနေတာနဲ့ သူ့ပခုံးမှာခေါင်းလေးမှီထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှအသာလေး သူ့ပါးလေးကို ခိုးပြီးနမ်းလိုက်တယ်။သူကဒီတခါ ပေါင်တွင်းကြောကို လိမ်ဆွဲတာဗျ။ နာလိုက်တာဗျာ။ကောင်မလေးကရှက်ရှက်နဲ့ အသားကုန်ဆော်ထည့်လိုက်တာကိုးဗျ။

ဘာပဲပြောပြောအဲဒီနေ့က စပြီးတော့လက်ရဲဇတ်ရဲ ဖြစ်လာတယ်လို့ပြောရမယ်။ ကြားထဲကအပိုင်းတွေကိုတော့ ကျော်လိုက်တော့မယ်။ ကလေးတွေရည်းစားထားတာ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူးထင်လို့။ မှတ်မိသေးတယ်။ ချီးပေရဲ့အကို ၁၀ တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကာစ။ ဒီကောင်တွေအိမ်မှာ အပြာကားကြည့်ကြပါရော။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ပါတာပေါ့။ ချီးပေအကိုနာမည်က ဘူးသီးလို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ဘူးသီးတို့အဖွဲ့က သူတို့အတွေ့အကြုံတွေကို မစားရဝခမန်းပြောကြတာကိုး ကျွန်တော်တို့ချာတိတ်နှစ်ကောင်က ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနဲ့ပေါ့။ အဲဒီနေ့ညဘက် တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူးဗျ။ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ ။စိတ်က ကျွန်တော့် ကောင်မလေးအကြောင်းပဲတွေးနေမိတာ။ ပြောရအုံးမယ် ကျွန်တော့်ကောင်မလေးနာမည်က အင်ကြင်းခိုင် လို့ခေါ်တယ်။ (နာမည်အမှန်တော့ မဟုတ်ဖူးနော်)

နောက်တစ်ပါတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့တို့နှစ်ယောက် ၉ တန်းကျူရှင်စုံစမ်းမယ်ဆိုပြီး စကော့ဈေးကိုလာကြတယ်ဗျ။ အမှန်က ကျွန်တော်ကကျောင်းက ဘော်ဒါတွေနဲ့ ဝိုင်းထားပြီးသား။ သူက ကျောင်းမတူတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ဝိုင်းလို့မရဘူးလေ။ အဲဒီတုန်းက တရုတ်တန်းမှာ အိမ်ကအခန်းလွတ် တစ်ခန်းရှိတယ်။ ပရိဘောကအစုံနဲ့။ ကိုယ်ကအကြံသမားဆိုတော့ အိမ်ကနေသော့ကို ယူလာခဲ့တယ်။ စကော့ထဲမှာ ပတ်ပြီးတော့လူကလည်းတော်တော်မောနေပြီ။ စိတ်ထဲကတော့ ကောင်မလေးကို အိမ်ကိုဘယ်လိုခေါ်သွားရမလဲစဉ်းစားနေတာ ခေါင်းကိုပူနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်သူက ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုပြီးပြောရော။ ဒါနဲ့ကျွန်တာ်ကလည်း တရုတ်တန်းမှာ

တခုခုသွားစားကြမယ်ဆိုပြီး တရုတ်တန်းရောက်လာရောဗျ။ ဘာမှလည်းမယ်မယ်ရရ စားစရာမရှိဘူး။ နေ့ခင်းကြီးကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ရရာဝယ်ပြီး စားမယ်ဆိုတော့ နေကအရမ်းပူတော့ ကျွန်တော်က ကိုယ်တို့အခန်းလွတ်တခန်းရှိတယ် ၊ သွားနားဆိုပြီး ခေါ်တာပေါ့။ သူကအစက မသွားချင်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ ။ ဒီကလည်း တောင်ပြော မြောက်ပြောနဲ့ နောက်ဆုံးရောက်သွားပါလေရော။

ရောက်သွားတော့ အရင်ဆုံးဝယ်လာတာတွေကို ဖြည်ပြီးစားကြတယ်။ စားပြီးသောက်ပြီးတော့ သူကမောတယ် အရမ်းအိပ်ချင်တာပဲတဲ့။ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ ရေငတ်တုန်းရေတွင်းထဲကျတယ် ဆိုတာမျိုးထင်ပါရဲ့။

ဒါနဲ့ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်မှာအိပ်လေဆိုပြီး အသာလေးသိပ်ထားလိုက်တယ်။ သူကလည်းကိုယ့်ပေါင်လေးပေါ်မှ မျက်လုံးလေးပိတ်ပြီးလှဲနေတယ်။ ကိုယ်ကတော့ သူ့လက်မောင်းလေးတော်ကိုပွတ်ပေးနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငုံ့ပြီးသူ့နှုတ်ခမ်းစူစူလေးတွေကို အသာလေးငုံ့ပြီး စုတ်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်နေအောင်ဖက်ထားလိုက်တယ်။ သူကဘာမှမပြောဘူးငြိမ်ခံနေတယ်။ ကိုယ်ကလည်းအခြေအနေကောင်းတယ် ဆိုပြီး သူ့တစ်မျက်နှာလုံး နားရွက်တွေ နှုတ်ခမ်းတွေကိုလျှောက်နမ်းရင်း လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေးကိုနမ်းပြီး သူ့ရင်ညွှန့်လေးကိုထွက်သက် ငွေ့ငွေ့လေးတွေပေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်က ကိုယ့်ရင်ဘက်ကိုတွန်းထားပြီးရုန်းထလာပါလေရော။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုအတင်းဖက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို အတင်းစုပ်ထားလိုက်တယ်။ လက်တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့တီရှပ်အောက်ကို လျှိုပြီးမျက်မမြင်တစ်ယောက်ရဲ့ သန်းခေါင်ယံ လမ်းလျှောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဇာတ်ကိုကနေလိုက်တယ်။ သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက်က ကျော်ကိုဖက်ထားပြီး နောက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့လက်ကို လာကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်မဆိုးနဲ့ကွာတဲ့။ သူ့ရဲ့ တုန်တုန်ရီရီအသံလေးက တောက်လောင်စ ပြုနေတဲ့ကျွန်တော့ အသွေးအသားမီးစထဲကို ဓာတ်ဆီဖြန်းပေးလိုက်သလိုပဲ။

ဟုန်းခနဲ ကြက်သီးတွေထပြီး သူ့ကိုလွတ်ထွက်သွားမှာစိုးတဲ့အတိုင်း အရမ်းဖက်ထားလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့တီရှပ်ကလေးကိုမပြီး ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ကြယ်စင်နှစ်စင်းကို အရူးအမူးရှာဖွေလိုက်မိတယ်။ သူကဘောလီဝတ်လာတာဗျ။ အပေါ်ကိုပင့်တင်လို့လည်းမရ ဆွဲချလို့လည်းမရ ဇောချွေးတွေပြန်လာတယ်။ ဘော်လီချိတ်ကလည်း မဖြုတ်တတ်။ဒါနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး ဘော်လီပေါ်ကနေ လျှောက်နမ်းပစ်လိုက်တယ်။ သူ့က ကျွန်တော့ဆံပင်တော်ကို ဆွဲထားတယ်လို့ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့ဂါဝန်လေးအောက်ကို ရောက်သွားပြီး ပန်းဘုရင်မလေးကို နှုတ်ဆက်စကားပြောနေပြီ။ သူကအံကိုကြိတ်ထားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး သူ့ဂါဝန်လေးကို လှန်လိုက်ပြီး ပင်တီအဝါရောင်လေးပေါ်ကနေ အရှိုက်မက်မက်နမ်းပစ်လိုက်မိတယ်။ ပြီတော့ သူ့ပင်တီလေးကို ဆွဲချွတ်တော့ အင်ကြင်းကပေါင်ကို လိမ်ထားတယ်ဗျ။ အဲဒီအချိန်ရောက်တော့မှ ပေါင်လိမ်ထားရုံမကလို့ သံတံခါးကြီးပိတ်ထား ပစေအုံး ကျွန်တော်ကတော့ရအောင်ဖွင့်မိမှာပဲ။ ပင်တီလေးကျွတ်သွားတော့ သူကမျက်နှာကိုလက်ကလေးနဲ့ အုပ်ထားတယ်။ရှက်နေတယ်ထင်ရဲ့။ သူ့ရဲ့ ပန်းဥယျာဉ်လေးဆီကို သွားမဲ့အဝင်ဂိတ်တံခါးမှာ အခုဆိုဘာမှ အတားအဆီးမရှိတော့ ကျွန်တော်လည်းမလုပ်တတ်လုပ်တတ်နဲ့ သူ့ကိုနတ်ပြည်ပို့ ပေးနေမိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဘောင်းဘီအောက်က ဖွားဖက်တော်က ဂျင်းဘောင်းဘီ ပြဲမတက် အတင်းရုန်းကန်သောင်းကျန်းနေလေရဲ့။ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီချွတ်ပြီး ဖွားဖက်တော်ကိုလူလားမြောက်အောင် သူ့ရဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းလေးထိပ်မှာ တေ့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော်လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မွှန်မွှန်နဲ့ တင်ပါးကိုကြွပြီး ဆောင့်ထည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖွားဖက်တော်က ချောတော်ငေါ့သွားပါလေရော။

ချော်တော်ငေါ့သွားမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာအရမ်းလောနေမိတယ်။ ရေအရမ်းငတ်နေတာပဲသိတယ်။ လူကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ အင်ကြင်းကတော့ အတင်းကိုပဲ ဆွဲဖက်ထားတယ်။ နောက်တော့ မဝင်ဝင်အောင်လုပ်မယ်ကွာဆိုပြီး အင်ကြင်းဖက်ထားတာကို ရုန်းပြီး ကိုယ့်ညီလေးကို လမ်းကြောင်းရှာဖွေရေးလုပ်ပေးရတယ်။

လမ်းကြောင့်မှန်သွားပြီဆိုတာနဲ့ အတင်းကိုဆောင့်တော့တာပဲ။လူကနွားသိုးကြိုးပြတ်ပဲဗျ။ သူကလည်းကိုယ့်ကို အတင်းဖက်ထားပြီး မျှင်းမျှင်းလေးညည်းနေတယ်။ သူ့ညည်းသံလေးကို ကြားတိုင်းကိုယ်မှာက အားတွေပြည့်ပြည့်လာသလိုပဲ။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို အငမ်းမရလှမ်းစုတ်လိုက်တော့ သူကလည်းကိုယ့်ကို အတင်းပြန်စုတ်ပြီး သူ့လက်သည်းချွန်တွေနဲ့ ကျွန်တော့ကျောကို ထိုးစိုက်လိုက်ပါရော။ သူ့ကျောအောက်ကိုလက်နှစ်ဘက်စလုံးလျှိုလိုက်ပြီး ပခုံးဆွဲကာ တအားဆောင့် လိုက်မိတယ်။ လူကလည်း အဝေးကြီးကပြေးလာရသလိုမျိုး ဟိုက်ဟိုက်ပြီး မောနေတယ်။ သူ့မျက်နှာကလေးကို သေသေချာချာကြည့်မိလိုက်တော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားပြီးမျက်နှာပေါ်မှာ ဝေခွဲရခက်တဲ့ အရောင်တွေ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေရဲ့။ ခဏနေတော့ သူ့ပန်းမြို့တော်ထဲအလည်ရောက်နေတဲ့ ကိုယ့်ညီလေးကို

ပန်းနုရောင်တိမ်တိုက်နံ့ရံတွေထဲမှာ ဆွဲညစ်ပစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်တော့ပဲရှိသမျှခွန်အားတွေအားလုံး သူ့ကိုဝေမျှပေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့လက်သည်း ခေါ်စက်အောက်မှာ ကျွန်တော့ကျောပြင်တစ်ခုလုံး လည်းစင်းပေးလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ပြီးတော့သူ့ကိုယ်လုံးလေး အပေါ်မှာမှောက်ပြီး အမောဖြေနေမိတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အရမ်းချစ်တယ်ကွာ တို့ဘာတို့ တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်ပြောနေမိတယ်။

သူများတွေပြောကြတာကတော့ အပျိုစစ်ရင် အပျိုမှေးရှိတယ်တို့ ဘာတို့ဗျာ ထည့်လိုက်ရင်သူက တင်းခံနေတာတို့ဘာတို့ပေါ့။ ကိုယ့်မှာတော့ ဒါတွေဘာမှမသိလိုက်ပါဘူး။ ပြန်ခါနီးကျတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ သွေးကွက်ကလေးကိုတော့ မြင်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ အင်ကြင်းက ငိုပါလေရော။ ဗိုက်ကြီးရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီးတော့ ငိုတာ။ ကိုယ်ကဘယ်လိုချော့ချော့ မတိတ်ဘူး။ တက်သမျှ မှတ်သမျှလျှောက် ပြောတာလည်းမရဘူး။ ကိုယ်ကလည်း အတွေ့အကြုံကမရှိတော့ ပူထူနေတာပဲ အဲဒီအချိန်တုန်းကပေါ့။ သူ့ကိုဖက်ထားပြီးချော့နေရင်း စိတ်ထဲက ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထလာပြီးသူ့ကို မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်နမ်းလိုက်မိတယ်။ အင်ကြင်းလည်းအဲဒီတော့မှ အငိုတိတ်တော့တယ်။ ငိုလို့မှမရတော့တာကိုး ကျွန်တော်လည်းသူ့တီရှပ်လေးကို အသာလေးချွတ်လိုက်တော့သူက လက်ကလေးတွေကိုမြှောက်ပေးရှာတယ်။ ဘော်လီချိတ်ကချွတ်ရတော်တော်ခက် နေလို့ နောက်ဆုံးအင်ကြင်းဖြုတ်ပေးမှပဲ ပြုတ်တော့တယ်။ သူ့နို့လေး နှစ်လုံးကသေးသေးလေးတွေ ကျောက်ကျောတုံးလေးတွေကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်ပေးထားသလိုပဲ။ တင်းတင်းကျစ်ကျစ်လေးတွေ ။ အပြာကားတွေထဲကလို ကြီးကြီးပြည့်ပြည့်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လည်း လက်တစ်ဖက်က ပွတ်ပေးနေမိပြီး နောက်တစ်လုံးကိုစို့ပေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော်ကိုသူက တည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး အင်ကြင်းကိုတကယ်ချစ်တာလားလို့ မေးတယ်ဗျ။ ဖြုန်းစားကြီးမေးတော့ကျွန်တော်လည်း ကြောင်သွားတယ်။ သူကကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး ဖြေလေဆိုတော့မှ ကိုယ်လည်း တစ်ခုတည်း ရွေးစရာမရှိတဲ့ အရမ်းချစ်တယ် ဆိုတဲ့အဖြေကို ဖြေရတော့တာပေါ့။ တကယ်လည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်ဗျာ။ အချစ်ဦးနဲ့ အချစ်ဆုံးလို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုစကားပေးမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကို တစ်လှည့်စီ စုပ်ပေးနေမိတယ်။ (အဲဒီတုန်းက လျှာမသုံးတက်သေးဘူးထင်တယ် ၊ နောက်မှကောင်းမှန်းသိလာတာ ကလာ လက်တစ်ဖက်ကတော့ သူ့ရဲ့ ပေါင်နှစ်သွယ်မြစ်ဖျားခံရာ တောင်ကုန်းအမှတ် ၁၅၀၀ ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့တက်သိမ်းနေမိတယ်။ လျှောက်သွားနေရင်း တောကြီးထဲက ညွန့်အိုင်ကြီးထဲကို လက်ခလယ်တစ်ချောင်း ခြေချော်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတော့ သူ့ဆီက အား.. ဆိုပြီးညည်းသံလေး ထွက်လာတယ်။

သူကကျွန်တော့ကို ပြောတယ်။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်လိုက်ပို့ပေးပါတဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့ဗျာ။ ဒီအချိန်ကြီး သိကြားမင်းဆင်းတားတောင် ပြန်ပို့ပေးဖို့ မစဉ်းစားဘူး။ ဖွားဖက်တော် ကိုယ်တော်လေးက တရေးနိုးလို့ နောက်တစ်ပွဲခရီးဆက်ဖို့ တောင်အသင့်ဖြစ်နေပြီကိုး။ ကိုယ်ကပထမ တစ်ခါသာပြီးသွားတာ ဘယ်လိုဘယ်ညာကောင်းတယ်ဆိုတာ သေချာမသိလိုက်ဘူးဗျ။

သူကအိမ်ပြန်ချင်တယ်ပဲပြောနေတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မထူးပါဘူးကွာဆိုပြီး အတင်းဖက်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်ပေးနေမိတယ်။ လက်တစ်ဖက်ကသူ့နို့စူစူလေးပေါ်မှာ ပွတ်သပ်ပြီးချေပေးနေမိတယ်။ ခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အပြန်အလှန် တင်းကြပ်နေအောင်ဖက်ထားရင်း ကျွန်တော်ကတင်ပါးကိုမြှောက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ညီလေးကို လမ်းကြောင်းရှာပေးနေမိတယ်။ သူကလည်းတင်ပါးလေးကို ရွှေ့ပြီး အပေါက်ကျဉ်းကလေးနဲ့ တည့်အောင် နေရာယူပေးနေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှမပြောကြပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနဲ့ ကိုယ့်ကအပိုင်းကိုကိုယ် တာဝန်ကျေအောင် လှုပ်ရှားနေမိကြတယ်။ နေက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖက်ထားတဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ပြီးကိုယ်ညီလေးကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးရတယ်။ စိတ်ထဲကလည်း ဒီကောင်တစ်ခါရောက်ပြီးသားခရီးကိုတောင် နောက်တစ်ခါဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းမသွားတက်ဘူးဆိုပြီး တွေးနေမိသေးတယ်။

ဒီတခါဝင်သွားတဲ့ အခါကျတော့မှ ဘာကဘယ်လိုကောင်းတယ် အသေအချာ ခံစားမိတော့တယ်။ ဝင်သွားတာနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းက အာ့ တိုပြီးညည်းသံသဲ့သဲ့ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့ ကျောနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်နေအောင်ဖက်လာတယ်။ ပြီးတော့သူ့လက်သည်းချွန်တွေနဲ့ ကျောကိုထိုးစိုက်ထားလိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဟုန်းဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာလွတ်ထွက်သွားပြီး တအားဆောင့်နေမိတယ်။ မောလာတော့ သူ့နို့လေးတွေကို စို့ပေးနေမိပြန်တယ်။ အဲဒီအခါသူက ကျွန်တော်ဆံပင်တွေကို ရွရွလေးဖွပေးနေတယ်ဗျာ။ တစ်သက်လုံး သူ့လောက်ချစ်ရမယ့်သူမတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့တောင် ထင်နေမိတယ် စိတ်ထဲကလေ။ပြီးတော့ သူ့ခြေထောင်နှစ်ချောင်းကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ဖြေးဖြေးချင်းနားနားပြီး အသာအယာဆောင့်ပေးနေမိတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်းနဲ့ပေါ့။ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုရီဝေဝေလေး

ပြန်ကြည့်နေတာ အခုအထိပြန်မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ဆောင့်နေရင်းနဲ့ သူ့ဆီက မသည်းမကွဲ အော်သံလေးတွေ နားထဲတိုးဝင်လာတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံးတုန်တက်သွားပြီး မနားတမ်း ဆောင့်ပစ်လိုက်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကုတ်ဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှတော့ ကျွန်တော်လည်းဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ ဒုတိယမိ ပြီးသွားတော့တယ်။

ပြီးတော့မှ သူကဗိုက်ကြီးမှာစိုးလို့ ငိုလိုက် ကိုယ်ကချော့လိုက်နဲ့ ညနေရောက်သွားပါလေရော။ ဗိုက်ကလည်းဆာလာတာနဲ့ နီးနီးနားနားက ရွှေတောင်တန်းကြေးအိုးသွားစားပြီး သူ့ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ညရောက်တော့မှ ချီးပေတို့အိမ်ကိုသွားပြီး သူ့အကို ကိုဘူးသီးဆီကနေ ဗိုက်မကြီးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲသွားမေးရတယ်။ ချီးပေရှေ့မှာတော့ ကိုယ်ကဆရာပေါ့လေ။နောက်၉တန်းကျောင်းသားဘ၀ တစ်လျှောက်နဲ့ ၁၀ တန်းဖြေပြီးတဲ့အထိသူနဲ့ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၀ တန်းဖြေပြီး သူက နယူးယော့ခ် ကိုထွက်သွားခဲ့တယ်။ အခုသူလည်း အိမ်ထောင်ပြုပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဆက်အသွယ်တော့ မပျက်ပါဘူး။ မချစ်လို့ဝေးခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ခဲ့ကြရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူကကျွန်တော့ရဲ့ ပထမဆုံးအချစ်ဦးကောင်မလေးပါ။ သူလည်းကျွန်တော့ကို တစ်ခါတစ်ခါ သတိရမိနေမလား။ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဆန်းကြယ်လွန်းတယ်ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက ခံစားတက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ပြီးတော့ကျွန်တော် YTU တက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်တော့မှ အနှိပ်ခန်းပေါင်းစုံ ကာရာအိုကေအနံ့နဲ့ နိုက်ကလပ်ပေါင်းစုံမှာ သောင်းကျန်းနေမိခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်ပေါင်းစုံလည်း မရောက်ဘူးတာ မရှိသလောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အထိပေါ့။ ပြီးတော့ ချက်တင်ထဲဝင်ပြီး အီစီလေးတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလည်း အများကြီးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို အခွင့်သာရင် အားလုံးကိုဝေမျှပေးချင်ပါသေးတယ်ဗျာ။

သူ့အတွေ့အကြုံ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံလေးတွေကို ဖလှယ်ရတာပေါ့။